

of 18 paarden besteld, om het goed voor de Syfelman van daar op te voeren, en ook het onze: het waren Zeilen, Lantaarns, Vlaggenstokken en Knoppen, Glazen, Porceleinkassen, Raampjes, Tuigen van de Mast en andere dingen, te veel om te noemen, zoo veel hy maar konde mede voeren, en voorts onze goederen; het andere moest hy ten prooi van de daar gelaten Yslanders overlagaan. Wy trokken de boot op de kant en moesten, gelyk wy ons Schip gedaan hadden, al wat wy niet mede konden voeren, verlaten. Het was voor ons een harde en droevige zaak, waar over wy veel te doen hadden, maar helaas wy konden niet anders.

Wy verzogten aan den Syfelman om paarden voor de geenen die niet zeer gaan konden, om dezelve over de bergen te draagen, het welk hy aanstonds toestemde; hy was zeer bezorgd over ons allen, al had hy een Vader van ons geweest kon het niet beter zyn. Op zyn bevel dan bereidden wy ons om onze reis voort te zetten. De akeligheid van die reis over hemelhooge bergen, de vermoedheid die wy hadden, en het gevaar waar in wy gegaan hebben, is byna onbeschryfelyk; de menigvuldige klippen, dikke sneeuw, diepe waterstortinge in de bergen, is byna ongelooftlyk, waar door wy telkens met angst, vreeze, schrik, kommer en moeilykheid, onze reis moesten doen. Noch te meer toen den avond genaakte: wy hadden niets om ons te warmen, daar waren geen huizen om in te trekken en dus moesten wy in de open lugt slapen, wy vrooren aan de plaats vast daar wy lagen; egter zyn wy in dat ongemak op een aanmerkelyke wyze van den Hemel gesterkt.

Wy bleven niettegenstaande de ongemakken nog vry gezond. Den 14 September zyn wy van Raapfort (zoo noemde de Yslanders onze verblyfplaats) afgevaaren, met drie Jollen die daar gekomen waren: in de eene de Syfelman en onze Stuurlieden, en in de andere wy allen Bootsgezellen met de Jongens.

Doch eer wy aftaken, dat zeer opmerkelyk was, deden de Ysfer een Gebed, schoon wy anders van hunnen Godsdienst, en vooral van de openbaare, weinig gezien hebben en dus niet melden kunnen.

Wy

Wy hadden tot ons geluk die dag zulk mooi weer, al hadden wy 'er na gewagt; de Jollen leiden ook zoo laag, dat, als het hard gewaaid had, wy in groot gevaar zouden geweest zyn: na zes uren gezeild of geroeid te hebben kwamen wy by meergem: Priester, die onzen dorst met melk laafde, namen van hem afscheid en roeiden nog vier uren; zoo kwamen wy 's avonds om 6 uren te Schuttelwyk.

Tot hier toe waren wy nog al vry gemoedigt in onzen rampspoedigen weg, dewyl wy ons vleiden van haast verlost te zullen worden; maar helaas het viel tot onze droefheid en smerten geheel anders uit! daar waren nog meer elenden voor ons beschooren, gelyk uit het volgende, dat wy met veel aandoeningen melden kunnen, te zien zal zyn.

Wy wierden dan van den Koopman op Schuttelwyk gelast in een Vischershuur te gaan, en gingen daar in met al ons goed: wy moesten dien nacht op planken slapen. Den 15 September, 'smorgens, wierd 'er last gegeven om al het Volk met hunne namen, ook de Scheepen, Boekhouders en Plaats waar van daan zy kwamen, op te schryven en over te geven, en voorts dat de Stuurlieden moesten loten: want daar lag maar één Deensch Schip en dat kon niet meer dan twaalf menschen mede nemen; zoo dat hier de benauwdheid al begon. Het lot viel op ons om te blyven: te weeten den Stuurman *Cornelis Struys*, Stokhouder *Ary de Wit*, *Cornelis Jansz van Teylinge*, *Frans Rokus Omering*, *Teunis van Rosfen*, *Cornelis van Dam*, *Ary Willemsz Waterburg*, *Jan Hendrik van Teylinge*, *Gerrit de Wit*, *Jacobus Visser*, allen van Vlaardingen; en twee Jongens van Maasfluis: te weeten *Arent Laatdryven* en *Willem Jansz vander Elst*.

Wy namen dan den 16den September afscheid met ons twaalfen, van even zoo veel die van ons afscheidten: te weeten *Frans van den Broek* met zyn Volk, die na Paterfort zouden varen.

ó Hoe naar was dat scheiden, daar wy doe al in vreeze waren van te moeten overwinteren! Verbeeld u eens, Leezer, wat 'er al droefheid in ons gemoed was, in zoo een omstandigheid zulken te zien gaan, die nog tot blydchap en verkwikking door

hun